



— (Priloga Vrtnu.) —

Št. 8. Ljubljana, dné 1. avgusta 1906. XIV. tečaj.

Takó je radodaren gozd.

Poletni čas najlepši kraj
Zeleni, senčnati je gaj.

Ko pride dôba vročih dni,
Ohlajaš nas, gozdiček ti.

Preproga mehka iz mašu
Ponuja se: „Počivaj tu!“

In ptičke nas zabavajo,
S popevkami uspavajo.

Če si pa lačen, jagode
Gotovo v slast ti bodo šle.

Od vsega rad gozdiček dá,
Karkoli dobrega ima.

In vsakemu pristop je prost —
Tako je radodaren gozd.

Stepin.



Zlato žito smo poželi . . .

Zlato žito smo poželi,
V hram ga spravili veseli,
Ljubo mater naprosili,
Da nam bodo naredili
Kruhka iz pšeničice,
V praznikih potičice.

Goste smo že povabili —
Naše drobne ptičice,
Ptičke sladke pesmi pele,
Kruhek z nami bodo jele,
Poletele z nami v gaj,
Pa zapele, da bo kaj!

Taras Vasiljev.



Pridnost in lenoba.

§ 8. Delaj zadovoljno in veselo !

Ko bi kdo zastavil zastavico : V čem se loči pridni delavec od lenuha? bi se pač morala glasiti odgovor : Med pridnim in lenim človekom je zlasti ta razloček, da je pridni delavec vesel svojega dela in ga ljubi; lenuhu pa mrzi delo in ga sovraži.

S tem je pa že tudi odkazana pot, po kateri se najlažje dospe do pridnosti: odločno odstranjajmo, kar nam greni delo in ga kaže v neprijetni luči; obratno pa radi presoajmo to, kar nam zbuja veselje do dela.

1. Prva reč, ki nam krati veselje do dela, je neko naravno nasprotstvo, neka mržnja do dela, ki je že v človeški naravi. Delo je namreč kaznen za greh, in ta lastnost dela se ne dá nikjer zatajiti. Nekateri ljudje so sicer že po svoji naravi bolj delavni nego drugi; vendar tudi tem dobrim ljudem delo večkrat preseda, zlasti se jim čestokrat upirajo ona dela, ki jih nakladajo stanovske dolžnosti.

Zoper tako prirojeno lenobo ni drugega pomočka nego zatajevanje in premagovanje samega sebe. Pridnost je namreč že sama obsebi čednost, ker brez pridnosti ni tudi nobene druge temeljite čednosti. Katekizem nas pa uči, da se čednost pridobi le tako, ako „se v dobrem stanovitno vadimo“. Torej tudi pridnost zahteva stanovitnih vaj. Take vaje se morajo pa že zgodaj začeti. Že otroci naj se po svojih močeh boré zoper lenobo in zložnost, in sicer s tem, da redno in natanko opravljajo ona dela, katera jim odkazujejo starši in vzgojitelji. Mlad poležuh bode tudi star lenuh. Kdor se pa že v mladosti privadi pridnega dela, bode tudi pozneje delal z veselim srcem.

2. Mnoge odvrča od pridnosti misel, da je delo poniževalno, da so zato nesrečni, ker morajo delati, ter javkajo: „Zakaj je nas Bog tako kaznoval, da se moramo mučiti z delom“ itd.

Tako mišljenje je zelo napačno. Nobeno pošteno delo ni sramotno, naj si bo še tako preprosto in nizkotno. Vsak delavec, tudi v najnižjem stanu, je vreden spoštovanja in časti, ako zvesto in vestno opravlja dolžnosti svojega stanu. Pomislite vendar: Ali si je Jezus Kristus, Kralj nebes in zemlje, kdaj kaj izbral med opravili? Ali ni vselej opravil kar vsega od kraja, kar sta mu nalagala njegova Mati in njegov rednik in kar je zahtevalo njegovo poslanstvo na zemlji? Vsako delo stori radovoljno in natanko, nobeno mu ni prenizkotno, nobeno preslabo. Nikdar ni rekel: „To je preslabo, to ni zame, to ni mene vredno.“ Tudi pozneje v svojem javnem delovanju ni nobenkrat vprašal: ali je delo poniževalno, marveč radovoljno je storil vselej vse, kar je bila volja božja. Gobavca, ki se ga je vse balo, se je dotaknil z roko in ga ozdravil. Pri zadnji večerji je s svojimi božjimi rokami, ki vzdržujejo vesoljstvo, umival noge svojim apostolom, preprostim ribičem; poklekne celo k nogam svojega izdajalca! Kralj vseh kraljev opravlja delo, ki je namenjeno najslabšemu hlapcu pri hiši!

Res, tudi mi si ne bomo nikdar pridobili prave pridnosti, ako ne bomo zadovoljni z onim delom, ki nam ga je odločila božja previdnost. Pa še več zahtevam: ne le zadovoljni bodimo, marveč veseli, navdušeni, ponosni! Ponosni bodimo na svoj stan in navdušeni za opravila, ki jih zahteva od nas! „Učenec sem!“ naj ponosno reče že abecedar, „nebeški Kralj tako hoče, zato se hočem zelo pridno učiti.“

„Dijak sem“, naj se ponaša bolj odrasli učenec; „božja naredba je odločila tako, s pridnim učenjem in lepim vedenjem si hočem nakloniti božjo ljubezen.“

— S ponosom se naj kmet potrka na prsi: „Kmet sem! Kot kmet poštenjak hočem živeti in umreti!“ — Ponosno naj se zaveda posel in delavec: „Posel sem! delavec sem! Bog je tako hotel, in tudi jaz hočem tako! Vesel sem svojega stanu.“ — Celo pastirček naj ponosno poje pri svoji čredi: „Pastirček sem po božji volji; veselo žvižgam in pojem; rad bi vedel, kdo bi me prekosil!“

Tako naj bi ravnali vsi po vrsti; vsakdo bodi zadovoljen s svojim stanom, celo ponosen in navdušen za to, kar je: potlej pojde dobro in urno izpod rok slehrno delo.

3. Večkrat se človeku pristudi delo zato, ker je naporno, težko.

Tukaj je lahko dvojno mogoče: ali je delo res pretežko in presega delavčeve moči, ali pa je delavec preboječ in se mu le zdi, da je pretežavno njegovo delo, ker se preveč smili — šam sebi.

Ako je delo res pretežko, nam velewa pamet, da si preberimo ter izvolimo to, za kar smo zmožni. Starši in vzgojitelji bi morali modro presoditi zmožnosti svojih gojencev; pa tudi spoznanje samega sebe je tu prepotrebno. Le prerado pa se zgodi, da smo preveč boječi in nezaupni, ker nam lenoba rada slika delo pretežko, dasi v resnici ne presega naših moči. Pri težavnih delih je dobro, da si ne predstavljamo kar vsega dela hkrati, marveč si ga razdelimo ter se pogumno lotimo prvega oddelka in napredujemo veselo dalje do družega, tretjega itd. Dijak naj si ne ogleduje vse dolge lestve tja do osme šole, marveč najprej naj se pogumno in veselo loti prvega razreda in ko je z dobrim uspehom dovršil tegâ, naj ga šele začne skrbeti drugi itd. Pa tudi vseh zahtev enega razreda naj si ne stavi hkrati pred oči, marveč z vso vnemo naj se loti naloge enega dne — to naj izvršno izvrši in tako naj nadaljuje dan na dan, pa bo gotovo čimdalje bolj vesel svojega vrlega delovanja. Slično naj ravnajo tudi drugi delavci. Tu velja pregovor starih Latincev: „Divide et impera — Razdeli si in vladaj!“

4. Veselje do dela nam jemlje tudi bojazljivost, da naše delo ne bo imelo uspeha. Vsled človeške slabosti ali božje naredbe se nam večkrat primeri v življenju, da ne dosežemo tega, za kar smo se trudili. Godi se nam gostokrat, kakor sv. Petru, ki je potožil Gospodu: „Vso noč smo lovili, pa ničesar nismo ujeli!“

Nevarnost je tu res velika, da nam ne bi neuspehi ukratili vsega poguma in veselja do dela. Pa

moder človek si zna pomagati. Najbolj ga tolaži misel, da naše delo ni nikdar zastoj, ako ga opravljamo iz dobrega namena. Bog ne gleda na uspehe, marveč na našo dobro voljo in naš naporni trud. Svet vpoštevaja le uspehe, za delo kot tako se ne zmeni; Bog pa plačuje le delo, če ne že tukaj na zemlji, pa gotovo tam v večnosti. Bogoljubni človek se tudi po neuspešnem trudu zopet povrne k delu in utolažen vzdikne, kot nekdanj sv. Peter: „Gospod, na tvojo besedo zopet vržem mreže na lov!“

5. V obče pa opazujemo, da se ljudje tembolj plašijo dela, čimbolj zanemarjajo sami sebe in čimmanj se trudijo za pravo popolnost.

Skrbimo za čisto srce, ker le človek, ki ima mirno vest, more biti istinito vesel. Kdor pa je sploh zadovoljen in vesel, bode gotovo tudi vesel pri svojem delu. Trudimo se za krščansko popolnost in izoliki sploh, posebej pa se učimo, da bomo res izurjeni in spretni v delih svojega poklica, ker vsako polovičarstvo posebno nasprotuje pridnosti. Delajmo temeljito, ker površno in hlastno delo ne more dati delavcu pravega veselja. Končno moram poudarjati še to, da nas bo delo tembolj veselilo, čimbolj bomo spoznali njega plemenitost, dolžnost in korist — kar ravno želi doseči „Angelček“ s temi-le sestavki.

* * *

Podobica Matere božje. Blaženi župnik Ivan Vianney je hodil s svojim starejšim in močnejšim bratom Francem v vinograd zemljo okopavat. Hudo se je zdelo pridnemu dečku, da ne more pri delu dohajati močnejšega brata. Nekega dne pa vzame s seboj podobico Matere božje, ki jo je bil dobil v samostanu v dar, in predno se začne delo, jo položi nekoliko stopinj pred seboj na tla, v srcu pa moli, naj mu pomaga ljuba Mati božja, da bode mogel vedno dohajati brata. Kadar je prikopal do podobice, jo je zopet za nekaj stopinj naprej preložil. Molitev in misel na Mater božjo je pomagala. Zvečer je skoro nevoljen pripovedoval France doma, da ni mogel prehiteti svojega brata.

Nepremagljiva vztrajnost. Neki mož je opazoval mravljo, koliko se je trudila, da bi donesla trščico navrh svojega domovja. Trščica pa je bila večja nego mravlja ter ji je zopet in zopet odpadla. Vkljub temu je vselej zopet pobrala težko breme. Devetindvajsetkrat je že prinesla trščico do vrha; ravnotolikrat se je zopet zavalila s svojim bremenom po strmini. — Že je mislil mož, da bode utrujena živalca opustila svoje neuspešne poizkuse; pa ni se dala oplasiti. Tridesetič pobere svoje breme, in glej, zdaj ga res prinese navrh mravljišča.

Jako izpodbudno je opazovati **vesele živali** — **delavke**. Kako veselo si n. pr. ptičice iščejo in nabirajo hrane; s koliko vnemo si znašajo in grade svoja gnezda; pa kako temeljito je to njih delo, — kako umetna in dovršena so mnoga gnezdeca! — Kdo ne bi strmel, ako opazuje pridne čebele, kako veselo brné po dišečem ajdovem cvetju, s kako radostjo prinašajo domov sladko breme in s koliko vnemo opravljajo v panju domača opravila! — Ali poglej bistre konjiče; kar vidi se jim, kako so veseli, ko jih hlapec naprega, in komaj čakajo, da se oglasi voznikovo geslo: „hi!“ In — kako zvonko zapekečejo podkve, kako se pokadi prah za njimi po cesti! — Opazuj lovskega psa, s kako vnemo opravlja svoj lovski posel, ako je res „pridna živalca“. O pasjih lenuhih pa pravi pregovor: „Žalostno je, če je treba psa nesti na lov!“ Žalostno je tudi, če je treba delavca siliti in priganjati k delu.

Vojaška godba. Kako močna opora je veselje, vidimo pri vojakihi. Naj so vsled dolgih in napornih vaj še tako utrujeni, vendar kakor nanovo poživljeni veselo korakajo dalje, ko se oglasi godba. Bridka je za vojake ura, ko je treba v boj in se sprijazniti z mislijo, da morda gredó v smrt. Pa „banda“ zaigra veselo koračnico, in pogumno planejo na sovražnika, hité v smrtonosni ogenj!

Naši pridni delavci po gozdih, njivah in travnikih pa si znajo godbo nadomestiti z veselimi petjem in si tako lajšati in slajšati težko in trpko breme naporega dela.

Tinčeta.



inčka sta bila oba, tička pa tudi.

Drobničevi in Debeljakovi so bili sosede. Nekega dne so dobili pri Drobničevih jokavčka in pri Debeljakovih tudi.

„Naš bo Tinček“, so rekli Drobničeva mati. „Bo pa še naš“, so ukazali Debeljakova. „Bomo vsaj vedeli, da sta enako stara.“

Skupaj sta bila krščena, skupaj sta rastle, skupaj se igrala, skupaj hodila v šolo, delala sta vse skupaj.

Tička sta bila, smo rekli. No pa nismo nič hudega mislili.

Tički so živi. Živa sta bila tudi naša dva Tinčka.

Tički skakljajo po drevju od vejice do vejice in obirajo črešnje in druge sadove. Taka sta bila Drobničev in Debeljakov Tinček. Vedno na drevju: od prvih zgodnjih črešenj do zgodnjih hrušk in jabolk, od čimža in lešnikov do zadnjih poznih zimskih tepk — vedno na drevju: danes na domačem, jutri na sosedovem, ali pa danes na sosedovem, jutri na domačem.

Tički veselo pojó. Veselejših pevačev ni bilo, kakor naša Tinčka. Vsakovrstne sta znala: Marijine in obhajilne, pa tudi vesele in poštene domače-národne. Hitro jima je ostalo v ušesih, kar sta enkrat slišala doma ali v šoli ali v cerkvi. Prava tička-pevca sta bila.

To njuno tesno medsebojno vez bi bilo pa vendar enkrat kmalu nekaj skoraj raztrgalo.

To je bilo pa tako.

Sv. Ane dan so praznovali v domači župniji.

Sveta Ana je bila v velikem altarju v župnijski cerkvi — župnijska patrona.

Opoldne po južini pride Drobničev Tinček k Debeljakovemu.

„Tinček, čas je danes in vroče je, pojdiva se kopat!“

Ni bilo treba dvakrat reči. Debeljakov je bil precej pripravljen. Poišče svoje kopalno oblačilce, kakršno je imel Drobničev že pri sebi, pa jo udarita po mehki travi za potokom navzdol. Sprimeta se za rame in vesela pesem zazveni po prijazni dolinici.



Zadovoljna veseljaka.

„Veš kaj, Tinče, danes se pa ne bodeva kopala tukaj, kjer se navadno. Pojdiva nižje dol! Morava pozkusiti nekoliko večjo vodo; tu je samo za otročiče. Jaz vem doli nižje za tolmun, kjer mi je voda ravno do vratu. Tam bo kakor nalašč za naju. Lahko se bova učila plavati, saj tukaj se ne moreš, ker si precej s kolenom ob kamen.“

Kdo bi ne ubogal tako modrega nasveta?

Šla sta in dospela do pravega kraja. Vsak za svojim grmom sta se slekla in se spodobno pripravila za kopanje.

Le polagoma sta stopala drug za drugim v tolmun. Višje in višje jima je segala voda, že je bila Drobničevemu do vratu. Obrne se nazaj po tovarišu in se mu zasmehlja — — kar se mu nekaj udere pod nogami, da izgubi tla.

O, kako milo je pogledal proti nebu, kako obupno mahnil z rokami, kako se lovil po površju, — menil je, da bo zdajzdaj zadnja ura.

Seveda Debeljakov ni mogel in ni smel za njim, da ne utoneta oba. Imel je pa dovolj zavesti, da je urno planil iz vode, ondi na bregu zagrabil mlado jelšo in jo podal tovarišu v rešitev.

Še je bil čas, oprijel se je veje in lahkotno je Tinče Tinčeta potegnil k bregu.

Vendar kar groza ju je bilo na tistem kraju. Urno se spravita in se zamišljena vrneta domov.

Doma tistega nista nikomur povedala. Toda onega tolmunu sta se ogibala kot ognja. Še tedaj, ko sta bila velika, se nista marala nikdar ondi kopati.

Da bi se le oba Tinčka tudi tako skrbno ogibala vseh onih krajev, kjer je nevarnost za dušno življenje!

Ferd. Gregorec.

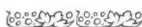


Večer.

Že tone solnce za gorami,
Pošilja zadnji nam pozdrav;
Že božje zvezdice migljaje
Želé nam lahko noč z višav.

In angelci hité po svetu,
Zapirajo ljudem oči,
Pa čuvajo nedolžno deco,
Da solnček spet jo prebudi.

Stepin.



Babici.

(Česko spisal Václav Kosmák. Preložil Jožef Gruden.)

red majhno kočo v Žlebih je sedel ob pragu deček. Vrata v kočo so bila zaprta, a za pragom je bilo toliko prostora, da je sedel deček v prahu in pesku, pa vesel sam s seboj govoril. Gradil si je vodnjak iz polenec.

„To tako, to pa tako — to na to — to pa spet tako“, je govoril in pokladal na vse štiri strani polenca, dokler ni bil vodnjak po njegovi presodbi narejen. Tedaj je veselo poskočil, skakal okrog vodnjaka, pa kukal vanj.

Proti koči je hitela majhna, suha, nekam sključena ženica. Oblečena je bila v preprosto krilo in v modro, platneno kučemajko. Na glavi je imela temno ruto; noge so bile bose. Izpod rute so ji gledali sivi lasje, s čela ji je tekel pot. V roki je nesla košaro krompirja, na rami pa motiko. Kopat je bila šla na njivo za večerjo.

Solnce je že zahajalo. Pri koči jo je srečala druga starka iz vasi.

„I kam pa, kam tako hitro?“ jo je nagovorila sosedka.

„Moram, moram. Pozno je že; mlada prideta domov, ko se ne bo več videlo, in bodo hoteli jesti. A to revišče tam-le sedi samo in bo tudi že lačno.“

Sosedka je privlekla iz žepa kos kruha, pa ga podarila kočarici: „Nate, nate, ta kosček kruha, pa ga dajte dečku. Otroci radi jedo tuje pecivo.“

„Bog vam povrni. Oj, naš je vse rad. Revez, že ves teden ni imel v ustih kruha. Nismo še dali v malin — tako smo ob samem krompirju. No lahko noč, pa Bog vam povrni.“

Kadar pa je deček zaslišal babičin glas, je planil pokoncu, pa ji je stekel naproti.

„Babica“, jo je veselo poklical.

Starka pa ga je tolažila: „No, viž, že prihajam.“ In deček je bil že pri njej in se ji prijel za krilo.

„Le počasi, le počasi, da me ne vržeš. Na, motiko nesí. Si kaj jokál, Karlček?“

„Prav nič. Vodnjak sem si stavil.“

„Si že priden, no. Zato sem ti pa nekaj prinesla. Sém poglej!“ In privlekla je kruh, pa ga pokazala dečku.

Karlčku so od veselja zaiskrile oči. Babica je oddrobila grizljaj, da bi pokusila, kakšen je; vse drugo pa je dala dečku, dasi je bila sama lačna.

„Kaj ni še prišla koza domov, Karlček?“

Deček je odkimal, da ne. Ni mogel govoriti, zakaj imel je polna usta.

Starka je odprla vrata, prinesla keblíco vode in vsula v njo krompir. Potem si je prinesla še stolček pa lonec. In začela je strgati s krompirja nežno mlado kožo, ga prerezavala in metala v pisker. Deček je sedel zraven nje na pragu, pa jedel.

„Matere in očeta pa dolgo ni“, je dejal.

„Oh, danes jih še dolgo ne bo. Kosijo tam pri Volčjih jamah.“

„Kje pa je to?“

„Tam daleč za onim-le gozdom. Kadar boš večji, boš tudi ti hodil tja.“

Zunaj pa je bilo slišati mukanje krav, meketanje koz, lajanje psa in pokańje z bičem.

„Karlček, teci, teci odpirat kozi vrata“, je velela vnuku starka.

Deček je planil kvišku in stekel k vratom.

Starka je privezala kozo, ji dala krompirjevih olupkov in je začela molsti. Deček si je pa vzel iz sklednika lonček, pa sedel pred hlev na prag.

Kadar pa je babica pomolzla, mu je nalíla v lonček mleka in pristavíla: „Na, pij, a jaz nastržem medtem krompirja.“

Sedla je zopet na prag h keblíci in deček poleg nje.

V zvoníku je zapel zvon. Karlček je urno izpil, snel čepico pa se začel nerodno prekriževati.

„Lepo semkaj sedi, pa pazi!“ je dejala babica.

Deček je poklekníl k starki, ona pa mu je položíla levíco na ramo, z desníco prijela njegovo desníco

pa mu naredila križ na čelu, na ustih in na prsih: „V imenu † Očeta, in † Sina in † Svetega Duha“.

Deček pa je motril babico z velikimi, nedolžnimi očmi kakor svetnico in je razločno izgovarjal za njo.

„Angel Gospodov“ — je začela babica in vnuk je molil za njo. Molila sta dva otroka, eden v mladem, a drugi v starem telesu; ali molitev njiju je bila tako lepa, da so se prikazovale zvezde iz svojih skrivališč in ju gledale zvedavo. Še celo mesec je vzdigal glavo nad streho in zrl na dvorišče revne koče.

* * *

Babica Logarjeva je sedela na vrtu za skednjem in se grela na toplem solncu. Sama kost in koža jo je bilo. Stare roke so ji onemogle od samega dela, stare noge oslabele od same hoje, in lasje so ji posiveli od samih skrbi — le oči so ji še gledale detinsko. Sedela je na blazini in radostno zrla dete, ki je kobacalo v zeleni, mladi travi. Dete je nerazumljivo blebetalo, trgalo travo z drobnimi ročicami ali pa vlekle starega psa Sultana za ušesa. Razumni Sultan se je dobrikal z repom, legel vznak v travo, zamižal proti solncu, in nedolžno dete je delalo z njim, kar je hotelo. Ob plotu je pasla gos svoje kakor kanarčke rumene goskice. Ko sem krenil krog nje, je stegnila proti meni svoj dolgi vrat, pa zasikala kakor gad. Babica je imela poleg sebe dolgo šibo, s katero jih je prignala na pašo. Tik skednja so bili štirje panji: pred njimi so brenče letale čebele. Na hruški je prepevala penica. Babica je pazila na vse krog sebe: zdaj na dete, zdaj na gosi, zdaj na čebele. Vladala je blagodejna tišina, le spev penice, blebetanje deteta in gosi je bilo čuti.

Ko sem šel po zavrtih krog Logarjevih in zapazil to mirno družbo, sem postal za ozelenelim bezgom in jih gledal. Uvela starka nadzoruje in ščiti dete, da bi se mu ne pripetilo kaj žalega.

Babica je dolgo tiho sedela, potem pa sklenila suhe, z molkom ovite roke in globoko vzdihnila. Začela je moliti in bridko jokati.

Mlada gospodinja je stopila k starki. In ko je zapazila, da je objokana, se je ustrašila in naglo sedla poleg nje.

„Oh, čemu pa jokate, babica?“

„O nič, nič, zlata moja. Plačem le, ko vidim na polju toliko dela, pa vam ne morem pomagati, ampak še v nadlego sem vam, v nadlego!“

Mlada Logarca je pobožala babico po licu kakor dete, vzela otroka v naročje, prisedla k starki, pa dejala: „I, kako pa morete tako govoriti? Kdo bi pri nas molil, ako bi tudi vi delali? Saj nam vi več primate, nego si pridelamo mi. Božji blagoslov kar cvete pri naši hiši! Vedno se bojim, da nam ne pojde več tako po sreči, kadar vas Bog pokliče k sebi.“

Starki je izpreletelo obraz nekaj kakor solnčni svit, sklenila je roke, pa vzdihnila: „Bog vas blagoslovi, otroci, in vama poplačaj ljubezen do mene na tem-le angelčku!“

Stegnila je roke po detetu, stisnila ga k sebi in ga vroče poljubovala.

In v tem hipu je bila babica lepa, jako lepa.

Jaz pa sem si otrl solzo in šel naprej.



Zvonovi.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.



1. Zvo - ni - jo zvo - no-vi, zvo - ni-
2. Kri - lat-cev v ne - be-ških vi - ša-



jo, Zvo - ni-jo tak mi - lo slad - kó, Ko
vah So spe-vi ne - skončno le - pi, A



slav-če - vo bi me - lo - di - jo Ve-
sko-ro mi lep še v ni - ža - vah Se



čer-no mi ču - lo u - ho. Na ci-trah sre-
pe - tje zvo-nov teh gla - si. Za - to, vi zvo-



br-nih gla - so - vi Ne - be-ško slad-
no-vi, zvo - ni - te, Še dol-go zvo-



ko se gla - sé. A slaj-še ti vbra-ni zvo-
ni - te ta spev! Ta spev za - do - vo-lja do-



no - vi, O, mnogokrat slaj-še zvo - né.
ni - te, Ki mo-je je sre-če od - mev!

U. Zakrajšek.



Ukaželjni Mihec.

„Aj, kako pridno se Mihec uči,
Vedno zamišljen pri knjigi sedi.“

Spodaj pod mizo mačice
Mehke si ližejo tačice;
Muca pri skledici mleka sedi,
Mačice vabi in rep vrti.

Mihcu komolci na knjigo tiščé,
Kje so pa misli, kdo vé, kdo vé?

„Ej, malo višje privzdigni glavó,
Bereš preblizu in kvariš oko.“

Glasno svarilo je mamice,
Toda nič Mihec ne vzdrami se;
Kakor zamaknjen nad knjigo sloni,
Pri mačicah misli so mu in oči.

Soran.

Rešitev naloge v št. 7:

Ena sama beseda.

Prav so rešili: Jakob Janez, Kuhar Mihael in Rudolf, Prusnik Anton, učenci v IV. razredu v Ljubljani; Ojstriš Cenka in Pepca, učenki v Ljubljani; Ljubec Lojzika in Trstenjak Frančiška, učenki IV. razreda pri Sv. Antonu v Slov. goricah; Mahorič Emica, Franica in Marica v Ptuj; Josin Mara, učenka II. razreda na c. kr. vladnici v Ljubljani; Sikošek Maks v Podsredi; Kolar Liza v Čadramu; Gaber Rezika, Rant Micika, Peternej Cilika, Dolinar Mici, Gaber Metika, učenke zunanje uršulinske šole v Škofji Loki; Moric Adolf in Minka, Medved Ant., učenci pri Sv. Petru pod Sv. gorami; Bende Roman, dijak I. gimnazijskega razreda v Mariboru; Zupančič Francka, Rihteršič Fani, Kene Zinka, Kogoj Gelči, Peterlin Marica, Udovč Mici, Zupanec Polonca, Zajc Zofi, Gröbner Tilči, Ferencak Bogdana, Smolnikar Hedi, Vrhunc Radica, Siegmund Pavla, Luschützky Julija, Dolenec Ivanka, Verbic Lojzi, Košmelj Minka, Kokalj Dora, Spreitzer Mici, Kaplja Roza, Jurca Ivanka, Javoršek Dorica, Deleja Cirila, Lesar Janja, Vrtačnik Fani, Urh Pepca, učenke VIII. razreda, Trtnik Alma in Olga, učenki IV. razreda Lihtenthurničnega zavoda v Ljubljani; Bloudek Boleslav, Vintar Fr., učenca III. razreda v Novem mestu; Sever Tončka, Bernik Mici, Štrekelj Angelca, Hartman Mici, Jenko Fanči, Triller Emica, učenke V. razreda vnanje uršulinske šole v Škofji Loki; Zacherl Minka in Slavka, učenki v Ljutomeru; Močilnik Rok v Lokvici; Jerše Ana in Rogina Mira, učenki III. razr. na c. kr. vladnici v Ljubljani; Jerman Marica, učenka v Krškem; Klavžer Blaž v Mariboru; Vizjak Štefika, učenka v Ljubečni.¹⁾

¹⁾ Zadnjič sta pomotoma izostala: Fon Ivo, učenec, in Fon Emilija, učenka v Celju.